

sønner til Oplæring i Havebrug, udtalte det ærede Medlem, at naar jeg i Eftermiddag havde sagt, at jeg vilde sætte Pris paa først at indhente en Erklæring fra Haveselskaberne, var en saadan Erklæring fra Haveselskaberne temmelig ligegyldig. Det mente det ærede Medlem. Det forekommer imidlertid mig, at en Erklæring fra Haveselskaberne er temmelig nødvendig, før vi gaa til en Forhøjelse, eftersom det jo dog er dem, der forestaa Uddelingen af dette Beløb, og for øvrigt vil jeg sige til det ærede Medlem, at selv om jeg selvfølgelig har al Agtelse for det ærede Medlems Sagkundskab paa alle mulige Omraader, vil jeg dog ikke nægte, at jeg, hvad denne Sag angaar, sætter nok saa megen Pris paa lidt Vejledning fra Haveselskaberne, der forestaa Anvendelsen, som fra det ærede Medlem.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om en Lysbøje paa Nordre Flint til Hjælp for Fiskerne udtalte det ærede Medlem, at naar jeg i Eftermiddag havde fremhævet, at der ikke var sket nogen Skade, saa var dette ikke rigtigt, og det ærede Medlem oplæste derefter noget af det Andragende, som har været indsendt til Ministeriet. Men det, som det ærede Medlem oplæste, beviste jo netop nøjagtigt, at der ikke var sket nogen Skade. Det ærede Medlem oplæste, at nogle af Baadene vare drevne paa Flinten. Det er rigtigt, men disse Baade lede ingen som helst Skade derved — det staar der jo udtrykkeligt i Andragendet. Det forekommer mig derfor, at naar der nu i en lang Række af Aar indtil den Dag i Dag ikke er sket nogen Skade af nævneværdig Betydning for Fiskerne, saa er dette Spørgsmaal om Anskaffelse af denne Lysbøje ikke af en saadan Beskaffenhed, at det har saa overordentlig Hast med at faa udført dette Arbejde. Sagen er jo for øvrigt, som jeg ogsaa fremhævede i Eftermiddag, ikke fuldstændig afvist. Spørgsmaalet er kun udsat til senere og nærmere Overvejelse.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om en Forbedring af Skovarbejdernes Stilling skal jeg ikke sige ret meget; det er jo saa udførligt omtalt baade af det ærede Medlem for Ribe (Jens Busk) og af den ærede Ordfører. Kun vil jeg med faa Ord slaa et af Sagens Hovedpunkter fast, som er dette, at for 2 Aar siden prøvede vi for en Gangs Skyld at lægge et Ansvar over paa de Herrer Socialdemokrater, og dette Ansvar skulle de blive ved at bære. Det kan ikke nytte, at de staa her og holde

pæne Taler om at hjælpe Skovarbejderne. Nej, det virkelige Forhold er, at de Herrer paatog sig et Ansvar for 2 Aar siden, da de, for at faa et Agitationsnummer, trodsede deres Villie igennem ved at indbringe et Forslag om at henvise Andragendet. De Herrer mene jo baade ved denne Lejlighed og ved saa mange andre Lejligheder, at de baade kunne blæse og have Mel i Munden paa en Gang. Jeg har troet, det var rigtigst for en Gangs Skyld at vise, at det ikke altid kan lade sig gøre. Nu søge de ganske vist gennem mange og pæne Ord at løbe fra dette Ansvar. Jeg tror ikke, det skal lykkes dem, i alt Fald er det efter min Mening lykkedes dem grumme daarligt under den Forhandling, der her har fundet Sted.

K. M. Klausen: Om Lysbøjen har jeg oplyst, at det er meget farligt for Fiskerne at sejle derude, at Baadene komme op paa Flinten, og at de maa ud af Baadene og binde en Line om Livet for paa den Maade at se at klare Baaden af Grunden igen. At der ikke er gaaet Menneskeliv tabt ved en saadan Lejlighed, maa betragtes som et stort Held, og det kan jo være, at den ærede Minister ikke vil sætte sig i Gang, førend der virkelig foreligger Ulykkestilfælde, hvorved der gaar Menneskeliv tabt.

Nu siger den ærede Minister om Skovarbejderne, at her have vi et stort Ansvar at bære, fordi vi have handlet paa en Maade, som den højtærede Minister ikke synes om. Det gøre vi nu vist for øvrigt saa ofte, men selv om vi nu ogsaa havde baaret os meget forkert ad, saa kan jeg ikke forstaa, hvorfor Skovarbejderne skulle straffes for det. Der er dog ingen Grund til at lade vor Fejl gaa ud over Skovarbejderne. Det er en mærkværdig Maade, hvorpaa den ærede Minister ser paa denne Sag, naar han for at komme til at hævne sig paa os eller sige Ubehageligheder til os vil, at Skovarbejderne skulle lide derunder. Jeg troede, at man fra et Ministersæde kunde se større paa Tingene og ikke se i den Grad smaaligt paa dem, som den ærede Minister gør. Vor Handlemaade for 2 Aar siden kan aldrig tilgives. Nu er det jo saadan, at den ærede Minister ikke kan gøre os noget, ikke det allermindste kan han gøre os, han kan ikke krumme et Haar paa vort Hoved, men saa skulle de smaa, dem, han har Magt over, føle det, Skovarbejderne skulle føle det, de skulle straffes, deres berettigede og